

Den daværende energiminister afviste, at der nogen sinde kunne blive tale om en sådan procedure. Jeg havde så en klar forventning om, at når vi nåede til selve lovteksten, ville denne afvisning blive indfriet i form af en klar og utvetydig bestemmelse. Det har vi ikke fået. Vi har fået en lille bitte bemærkning om det i bemærkningerne til lovforslaget. Det synes vi er utilfredsstillende.

Vi er modstandere af, at der skal være den påtvungne statsdeltagelse. Vi kan ikke se, at staten har noget som helst at gøre i den her anledning. Vi mener også, som andre ordførere har været inde på, at i relation til Folketingets Energpolitiske Udvalg er der ikke symmetri i forslaget. Nogle steder er Folketingets Energpolitiske Udvalg med, men bliver kun orienteret, i andre situationer skal sagerne forelægges, forinden man meddeler tilladelser. Dér vil jeg bede om, at vi får det sådan, at der er parallelitet i tingene: Enten orienterer man, eller også indhenter man en tilladelse. Jeg skal anbefale, at det bliver det sidste, der går igennem hele forslaget.

Og så er der problemet med operatørselskaberne. Når man læser forslaget til en ny § 12 a, stk. 6, kan man altså godt få det indtryk, som også fru Eva Møller gav udtryk for, at ministeren simpelt hen kan påtvinge en rettighedshaver en operatør mod rettighedshaverens ønske. Og det vil jo være helt absurd at komme i den situation, at man har tildelt koncession til en rettighedshaver, og så er det ministeren, der sidder og påtvinger en operatør. Men hvis det er, fordi lovteksten er udformet så knudret, at den kan misforstås, kan vi jo benytte lejligheden ved andenbehandlingen til at få rettet op på det.

Så kan vi heller ikke forstå – når man ser, hvem der har haft det ude til høring – at man nævner Denerco K/S som en høringspart. Hvad med Statoil Efterforskning og Produktion, og hvad med Amaranda Hess, som jo lige så vel som Denerco kunne have ret til at blive hørt i den her sag?

Jeg skal derfor på nuværende tidspunkt sige, at med disse og en række andre forbehold er vi aldeles ikke positivt stemt over for forslaget. Vi mener, at den danske regering er gået alt for vidt i forhold til koncessionsdirektivet, og at man har glemt et par meget væsentlige ting.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I Det Radikale Venstre er vi yderst tilfredse med det resultat, som den daværende energiminister Jann Sjørnsen kom frem til i forbindelse med EU-drøftelserne om koncessionsdirektivet.

Resultatet giver Danmark en god overgangsordning, sådan at A.P. Møllers eneretsbevilling kan opretholdes indtil 2012, hvor den udløber, og samtidig giver direktivet Danmark mulighed for at bevare den forhandlingsposition, som var gældende, inden direktivet trådte i kraft.

Med andre ord kan vi være mere end tilfredse med det foreliggende forslag, og Det Radikale Venstre kan kun hilse lovforslaget velkommen.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er jo en interessant debat, hvis man kan sige, at det er en debat, for de eneste, der egentlig reelt går ind og tager stilling til lovgivningen, er sådan set Fremskridtspartiet og Enhedslisten.

Når det kommer til stykket, har De Radikale og regeringspartierne deponeret deres stillingtagen hos regeringen. SF, Venstre og De Konservative har deponeret deres stillingtagen til, hvad man kan opnå i EU, og så tager de det som et fait accompli, når man skal implementere en EU-lovgivning.

Nu kan man sige, at det ikke var særlig retfærdigt at sige det, jeg før sagde til hr. Kristen Touborg fra SF, da han ikke er ordfører på området, men det er jo et principielt spørgsmål: Hvilket udgangspunkt har man, når man tager stilling til en dansk lovgivning? Skulle man lægge det til grund, som Fremskridtspartiet har givet som deres motivering for at tage afstand: Jamen det kan Venstre og De Konservative vel egentlig også være enige i, men de tager stilling ud fra det, der har været opnåeligt i EU, og det, der ligger i EF-direktivet. Og det samme sagt på vores måde: Jamen så kan vi stadig væk have en national stillingtagen til lovgivningen, og det vil vi da opfordre til at SF også gør og fastholder, at det er det, der tæller.

Som sagt er det, der gør, at vi ikke kan støtte det, at det er en indskrænkning af mulighederne for, at det er staten, der er med i så vigtig en ting som at gennemføre en planlægning og sikre en forsyning af energien og også sikre, at det er samfundet, der får udbytte af de ressourcer, der ligger i vores undergrund.

Det, som er afgørende, er det punkt i § 8, hvor statens stemmeret bliver indskrænket på tre områder, som jeg nævnte før. For det første skal man stemme ud fra forretningsmæssige principper og altså ikke ud fra forsyningsmæssige eller miljømæssige principper, for det andet må man ikke deltage i afstemningerne om leverandører, og for det tredje må man ikke indgå i et flertal med andre offentlige institutioner.